

סיפור אהבה

מחודדים

לילה סייג'

לילה סייג'
סיפור אהבה מאוד

חוות רגל בלו

ספר 4

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מאנגלית: תם פרו

לילה סייג'
סיפור אהבה מחודש

Lyla Sage
WILD AND WRANGLLED
REBEL BLUE RANCH #4

Copyright © 2025 by Lyla Sage
Translation rights arranged by Sandra Dijkstra Literary Agency
Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018
All Rights Reserved

עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2025 | Printed in Israel 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב ISBN 978-965-7831-39-7

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

הספר הזה מוקדש לי – לילדה שהיה לה חלום
ולאישה שהגשימה אותו.

ולאימא שלי, שלימדה אותי לחלום מלכתחילה.

דבר האמרת

קורא יקר,

אני לא סופרת טובה דיה כדי אפילו להתחיל לתאר את הרגשות והתחושות שמסתחררות לי בראש, בלב ובנשמה כשאני חולקת איתכם את הספר האחרון בסדרת חוות רבל בלו. אבל אני לא בטוחה שאני מוכנה לדבר על הסוף, אז במקום, אחזור להתחלה.

חוות רבל בלו התחילה בתור מקום המפלט שלי – מקום אליו יכולתי לברוח במחשבות כשנכספתי לאור שמש ושמיים רחבים וכחולים. כשהחלטתי לשתף אנשים אחרים במקום הנפלא הזה, שום דבר לא היה יכול להכין אותי למה שעמד לקרות: אתם.

ממעמקי ליבי, תודה שהצטרפתם אליי למסע הזה – שרצתם לצידי, שעודדתם אותי, שהגשמתם את החלומות שלי. השנתיים האחרונות היו הטובות ביותר בחיי.

ובדיוק בגלל זה אני מרגישה מרירות, מתיקות, ריגוש ופחד במידה שווה כשאני חולקת איתכם את הספר האחרון בסדרת חוות רבל בלו. סיפור האהבה של קאם ודאסטי הוא סיפור ששמרתי עליו בסוד מאז שהתחלתי לעבד את רעיון כתיבת הסדרה הזאת. הם אתגרו אותי ודחפו אותי קדימה. הם גרמו לי לבכות והם גרמו לי לצחוק. כתבתי את הספר הזה עם הלב בגרון ויד על הלב.

תמיד אמרתי שחוות רבל בלו היא מכתב אהבה לאנשים ולמקומות שבנו אותי. זה עדיין נכון, אבל סיפור אהבה מחודש הוא יותר מזה. הוא מכתב אהבה לחוות רבל בלו בעצמה – למשפחה שנמצאה, לסיפורי האהבה שסופרו ולקהילה שהייתה שם לחזות בכל רגע. הספר הזה, בדיוק כמו הזריחה על הכריכה שלו, הוא גם שיר הלל להתחלות חדשות. הוא תזכורת ירוקת־עד שאף על פי שהסדרה הזאת מגיעה לסופה, האופק נשאר רחב, יפהפה ובר השגה.

ומי יודע, אולי יום אחד אפגוש אתכם שוב בשערי חוות רבל בלו.
כי דבר אינו נמשך לעד, אתם יודעים. אפילו פרידות.
ברוכים הבאים הביתה.
לילה

פרק 1

קאס

לדעתי, אין כמעט דבר טוב יותר מרשימה טובה. למחוק משהו מהרשימה זו כנראה ההרגשה הכי טובה בעולם, והיום, הרשימה שלי הייתה אמורה להיות פשוטה – חסרת מחשבה, אפילו – כי בפעם הראשונה מזה מי יודע כמה זמן, הייתה בה משימה אחת: להתחתן.

עשיתי כל מה שהייתי צריכה לעשות. הוצאתי רישיון נישואים, הגעתי לכנסייה, ולבשתי את שמלת הכלה המפוארת שאימי בחרה. זה היה אמור להיות פשוט ולעניין – לצעור במעבר בכנסייה, להקשיב לנדרים הנדושים שביקשנו מעורך הטקס להשתמש בהם, ולשתול נשיקה על פיו של הארוס שלי.

אז למה ישבתי בבר הכי מפוקפק בווימינג ושתיתי וודקה נקייה לבושה בשמלת הכלה שלי?

בדיוק כמו בכל פרויקט גדול, כדי להתחתן נדרש יותר מאדם אחד. אבל פרויקטים קבוצתיים מעולם לא היו הצד החזק שלי. לא אהבתי להפקיד את גורלי בידי אחרים, אבל היום חשבתי שאהיה בסדר. כמה נזק יכול אדם אחד לעשות כשהמטלה פשוטה?

הרבה נזק, מתברר. כי אם רק אחד מאנשי המפתח לא מגיע לחתונה, כל העסק הולך לעזאזל.

ובכן, החתן שלי לא הגיע לחתונה, וכל העסק הלך לעזאזל. חשבתי על הפתק שהוא השאיר לי – כמה אצילי מצידו – והרמתי את כוס הוודקה ללגימה עמוקה.

קמיל,

אני מצטער. לא יכולתי לעשות את זה.

גרהאם

התעלמתי מהמבטים של שאר הלקוחות ב'דווילז בוט' שננעצו בחלק האחורי של ראשי, כשהם תוהים למה קמיל המסכנה יושבת בבר בשמלת כלה כשהיא אמורה להתחתן.

הרגשתי את האלכוהול שורף במורד גרוני. לגמתי עוד לגימה. ועוד אחת. הוא לא יכול היה לעשות את זה? כל הדבר הזה היה הרעיון שלו. הוא זה שאמר שיהיה בסדר, שנהיה הכי מאושרים שאפשר להיות. ואז הוא לא הופיע.

הוא אפילו לא הזהיר אותי, רק השאיר לי פתק על השולחן בחדר ההלבשה. בדיוק כשקראתי אותו, אמוס ריידר דפק על הדלת. אמוס היה הסבא של הבת שלי, ריילי, אבל הוא גם היה הדבר הכי קרוב שהיה לי לרמות אב אוהבת ויציבה. במקור, ביקשתי ממנו שילווה אותי לאורך המעבר, אבל אבי האמיתי לא בדיוק היה מרוצה מכך, אז הוא עשה את מה שהוא בדרך כלל עושה: איים לעשות סצנה, לקחת את הירושה שלי ושל בתי, לבטל את קרן הנאמנות שלה – דברים כאלה.

אז נכנעתי. תמיד נכנעתי.

אבל כשנזקקתי למישהו, אבי לא היה בסביבה. אמוס, לעומת זאת, תמיד היה שם ברגעים החשובים. מאז היום שבו גאס, הבן שלו, סיפר לו שאני בהיריון, אמוס התייחס אליי כמו לבת נוספת.

הוא בילה איתי את בוקר החתונה כי ביקשתי ממנו. אמוס היה מסוג האנשים שטוב שהם בסביבה כשאת מפחדת שהעצבים עלולים להשתלט עלייך. הוא היה רגוע וחזק ויציב – כמו נהר, גאס נהג לומר. כשניגשתי לבחינת הסף של לשכת עורכי הדין הייתי שמחה לראות אותו יושב לידי – אין לי ספק שאז הייתי עוברת בניסיון הראשון.

"יבוא," קרקרתי, וברגע שראיתי את שער המאפיר ואת עיניו

הירוקות הרכות, דמעות עלו בשלי. לא מפני שהייתי עצובה שגרהאם לא פה ולא יגיע, אלא מפני שכבר ויתרתי על כל כך הרבה מעצמי בשביל החתונה הזאת, ועכשיו היא לא עמדה להתרחש. הייתי עצובה על הבזבזו המוחלט של כל הזמן והמאמצים שהושקעו בה.

"קאם?" הוא אמר כשסגר מאחוריו את הדלת ומיהר לעברי. "מה קרה?" עיניו ננעצו בפתק שבידי, וראיתי את פניו נופלות. הוא ידע.

במקום לענות, פלטתי נשימה נרעדת וחיבקתי אותו. הוא חיבק אותי בחזרה. ריילי, שנכנסה לחדר בעקבות סבא שלה, הצטרפה לחיבוק גם היא, אף על פי שלא היה לה מושג מה קורה. היא פשוט אהבה חיבוקים.

"בואי נלך לבדוק אם אבא שלך הגיע, קרן שמש," הוא אמר לה. היא הנהנה בהתרגשות והסתחררה בשמלת ילדת הפרחים שלה. היא כל כך התרגשה לזרוק את עלי הכותרת ולצעוד במעבר לפניי. ליבי נצבט בקרבי. איך אספר לה מה קרה?

"אתה... אתה יכול לשלוח אותו לפה?" שאלתי בשקט.

אמוס חזר עם גאס כעבור פחות מדקה. סיפרתי לו שגרהאם לא יבוא ושאני צריכה שהוא וארוסתו, טדי, ייקחו את ריילי לשארית היום. מכיוון שהיה לי רגע להתאושש, קולי כבר נשמע מקצועי – חסר רגש, אפילו – אבל המבט שגאס נעץ בי היה ההפך הגמור. הנחיריים שלו התרחבו וכמעט יכולתי לראות אותו נוצר את לשונו – מנסה לכבוש את כעסו.

"אני צריכה להסתלק מפה," אמרתי כשתלשתי את ההינומה מהפקעת שאליה חיברו אותה דקות ספורות קודם לכן.

"לכי," גאס ואמוס אמרו בו־זמנית. "אנחנו נטפל בזה," גאס הוסיף. סמכתי עליהם שיעשו את זה. ברחתי מהדלת האחורית של הכנסייה – לא כמו כלה שנמלטת אל החופש, אלא כמו כלה דחויה שחייבת להמשיך לנוע אחרת היא תתמוטט.

טוב, זה כבר היה ממש מדכא.

ועכשיו אני פה, שותה וודקה בשלוש אחר הצהריים. כבר התחלתי להרגיש שתוויה – האלכוהול ריכך את המתח שהיה לי בצוואר

ובכתפיים. אולי אישאר פה כל היום – אקשיב לזמר הקאנטרי האנק ויליאמס מתפייט על דמעות ועל בירות מתוך מכונת התקליטים עד שהשמש תשקע. ואז אולי ארכב על השור המכאני בשמלת הכלה שלי ואתן לעיירה עוד כמה דברים לרכל עליהם.

הרמתי את המשקה שלי שוב והתאכזבתי עמוקות כשהדבר היחיד שנגע בשפתיי היה קרח. רציתי וודקה. ושוקולד. וצ'יטוס בטעם פלפל חלפיניו וצ'דר.

מבטי ננעל על בקבוק הוודקה שניצב בצד השני של הבר בדיוק כשהדלת נפתחה. ראיתי את גאס, את אחיו ווס ואת הבעלים של בקבוק הוודקה הזה, לוק ברוקס, נכנסים.

ידעתי שהם מחפשים אותי, שהם רצו לוודא שאני בסדר, אבל לא יכולתי להתמודד עם זה עדיין. לא רציתי לדעת מה קרה בכנסייה או איך ההורים שלי הגיבו או מה אנשים אמרו.

אז דחפתי את עצמי מעלה ומעל לבר, לקחתי את בקבוק הוודקה וקמתי מהשרפרף שלי בתנועה חלקה, מהירה ושקטה ככל האפשר. עשיתי את דרכי אל תאי השירותים, אבל אז ראיתי שווס הבחין בי וכמובן, שנייה אחר כך –

"קאם!" גאס קרא אליי, אבל אני המשכתי ללכת. לעזאזל.

"את באמת גונבת מהבר שלי עכשיו?" ברוקס שאל.

"מה שכן, את נראית נהדר!" ווס הוסיף.

רק עוד כמה צעדים עד לשירותים. יכולתי להגיע לשם לפני

שיתפסו אותי. "קאם," גאס קרא שוב. "בואי נדבר!"

"אני בסדר," קראתי לאחור בלי להסתכל עליו. "ריילי בסדר?"

שאלתי, אף על פי שידעתי את התשובה. גאס לא היה בא לפה בלי למצוא סידור לריילי. הוא היה אבא טוב – האבא הכי טוב.

"כן," הוא אמר בדיוק כשהגעתי אל דלת השירותים. פתחתי אותה.

"אז הכול טוב!" אמרתי כשנכנסתי וסגרתי את הדלת מאחוריי,

נועלת אותה ומצמידה את הגב לעץ הישן. בהיתי במרצפות הצהובות ואז צנחתי אל הרצפה – כשהבקבוק בדי.

מישהו דפק על הדלת. "קאם?" זה היה גאס. "קדימה, צאי לפה כדי שנוכל לדבר." לא רציתי לדבר. רציתי לשתות. ולאכול.

"טוב לי כאן," אמרתי מעבר לדלת. הוא המשיך לנסות לשדל אותי לצאת, אבל לא זזתי. ישבתי על רצפת חדר השירותים ב'דווילז בוט' – המקום שבו חצי מאוכלוסיית מדולארק כנראה נוצרה – ולא היה לי אכפת. מבטי לא היה ממוקד, עיניי היו כבדות.

ניסיתי לבכות – באמת שניסיתי – אבל שום דבר לא יצא. רציתי לבכות. הייתי שמחה להרגיש משהו על כך שחיי נהפכו על פיהם. במקום, לא הרגשתי כלום. קהות חושים מבורכת ונעימה מילאה אותי. אולי זה היה דבר טוב – שלא הרגשתי כלום. הרגשות שלי תמיד סיבכו אותי בצרות.

אני לא יודעת כמה זמן ישבתי שם כששמלת הכלה שלי מכווצת סביבי, או כמה זמן גאס דפק על הדלת. הוא היה עקשן, אבל אחרי זמן מה, הנקישות פסקו.

שמעתי רק את המוזיקה ממכונת התקליטים – היא חדרה פנימה מתחת לדלת וקיבלתי אותה בברכה אל המבצר שלי. היה לי נחמד להתעטף בה. לא הזדמן לי להתעטף בדברים – מוזיקה, זרועות, חיבוקים – לעיתים קרובות במיוחד.

לא שמתי לב שהמוזיקה הייתה הדבר היחיד ששמעתי – בלי דיבורים, בלי לקוחות בבר או כיסאות שחורקים על הרצפה – עד שעוד דפיקה נשמעה על הדלת.

הפעם היא הייתה עדינה יותר – כאילו מי שדפק על הדלת לא רצה להפריע לי או משהו. שלוש נקישות. שתאמו את קצב המוזיקה. "אש?" אמר קול. הזדקפתי. אני אוהה את הקול הזה בכל מקום. גם אם הייתי שוקעת בתרדמת, הוא היה מעיר אותי. אם הייתי קבורה עמוק באדמה, הייתי חופרת את עצמי מתוך הקבר רק כדי להתקרב אליו, לא משנה כמה דרמטי ומבהיל וטראגי ומטומטם זה נשמע. זאת הייתה האמת.

"רק אני פה," הוא אמר. "הבר ריק." אוהב אותך עד שנהיה אבק ברוח, קמיל אשור. "אני פה, קאם."

משום מה, הרמתי את היד ושחררתי את הנעילה של הדלת – ה'קליק' היה ברור. "אני פותח את הדלת, אוקיי?" הוא אמר, ואני התרחקתי ממנה. כשהדלת נפתחה, עיניי מצאו את מבטו בלי לנסות בכלל.

דאסטי טאקר.

שערו הבלונדיני הגיע עד אחרי הסנטר ופניו נעשו חדות וזוויתיות יותר ככל שהוא התבגר. הנזם הכסוף שנתלה מהנחיר הימני שלו היה כמעט באותו גוון כמו העיניים שלו, אבל הן היו כחולות וכהות קצת יותר מכסופות. הוא היה יפהפה. הוא תמיד היה יפה, אבל גם דברים יפים יכולים להיות מסוכנים.

השתיקה וכובד השנים נתלו בינינו. אני זו ששברה אותה לבסוף. "קח אותי למקום אחר." זה מה שאמרתי לו. דאסטי התכופף מולי כך שעניו האפורות היו בגובה עיניי החומות והושיט לי יד מקועקעת. לקחתי אותה בלי לחשוב.

פרק 2

דאס

אני בדרך כלל לא הטיפוס שמטביע את הצער שלו באלכוהול. אין הרבה דברים שמסכים לי צער, למען האמת. בכנות, כנראה יש רק דבר אחד שבאמת מסב לי צער, אז מעולם לא היה לי הרבה מה להטביע. אבל הדבר האחד הזה כאב מאוד – במיוחד היום.

כי היום הוא יום החתונה שלה.

היא הזמינה אותי אליה. כלומר, היא הזמינה את אימא שלי. "אגני טאקר והמשפחה", זה מה שהיה כתוב בהזמנה. ו"המשפחה" הכוונה כנראה הייתה לאחותי הקטנה, גריר, אף על פי שהיא כבר לא גרה באזור. אני בטוח לגמרי שהיא לא התכוונה אליי, וזה כנראה היה דבר טוב.

לא חשבתי שאוכל לעשות את זה – לשבת בכנסייה ולהסתכל עליה צועדת אל עתידה עם גבר אחר. בעצם, ידעתי שלא אוכל לעשות את זה. אז במקום, הייתי פה בפירת הבר ושתיתי בורבון כדי להטביע את צערי.

היה חשוך ב'דווילז בוט'. במקום לא היו חלונות גדולים ורוב האור הגיע משלטי הניאון שהיו ברחבי הבר. שכנעתי את ג'ו, הברמן, לתת לי בקבוק וכוס משלי כדי שלא אצטרך לקום ממקומי בפינה. לא באמת הייתי צריך לשכנע אותו יותר מדי. הוא ידע מה הייתה הסיבה שבאתי לפה. כולם ידעו שלקאם ולי הייתה היסטוריה. לא היו סודות במדולארק.

מעורר רחמים. אני הייתי מעורר רחמים. מעוצמת הרגשות שלי עוד אפשר היה לחשוב שקמיל אשווד שברה לי את הלב הבוקר – ולא

לפני יותר מעשור. כלומר, בפעם הראשונה. היא שברה לי את הלב גם עוד מיליון פעמים אחר כך, והזמן לא עשה את מה שהוא היה אמור לעשות: לרפא או מה שזה לא יהיה.

קאם הייתה פצע פתוח והזמן היה מלח.

הרמתי את הכוס אל שפתיי ולגמתי מהמשקה. זאת הייתה רק הלגימה השנייה או השלישית שלי. הייתי גרוע בהטבעת הצער שלי, מתברר.

הייתי צריך להשתפר, כי הראש המטומטם שלי לא היה מוכן לסתום את הפה. הוא כל הזמן צעק עליי ללכת, לעשות משהו – לרוץ אל הכנסייה או לברוח מפה. לא ידעתי במה לבחור, אז לא עשיתי שום דבר.

אני לא יודע אם עברה דקה או שעה עד ששמעתי את דלת הכניסה של הבר נפתחת. מבטי התרומם אליה כי היא לא נפתחה אפילו פעם אחת מאז שהגעתי לפה. כנראה מפני שהשעה הייתה שלוש אחר הצהריים ביום שבת.

ראיתי שמלה לבנה ושיער כהה. לא יכול להיות שזאת היא. מצמצתי כמה פעמים – בטוח שהחזיון המוזר והרפוק הזה שלה ייעלם. נענעתי בראשי – מנסה לנער אותה אל מחוץ לדלת, אבל היא לא הלכה. היא עוד הייתה פה, בשמלה הלבנה שלה.

מה לעזאזל היא עשתה פה?

הסתכלתי על השעון שלי. היא כבר אמורה להיות נשואה – היא כבר נשואה? הם התכוונו לבוא לפה אחרי החתונה? לא יכולתי לתאר לעצמי שזה משהו שרתרפורד וליליאן אשווד היו מאשרים. ואם הם היו אמורים לבוא לפה, טדי הייתה מספרת לי – היא ידעה על תוכנית הטבעת-הצער שלי ואיפה התכוונתי לממש אותה.

קאם הייתה... יפהפייה. כמו תמיד. אבל השיער המתולתל שלה הוחלק והשמלה נראתה כאילו היא בולעת אותה – היו בה הרבה שכבות. המבט על פניה עורר בי רצון לאתר את ג'ורג' או את גרהאם או איך שלא פאקינג קוראים לו ולהכניס לו מכות רצח. מה לעזאזל קרה?

חיכיתי שהיא תעביר מבט על הבר ותמצא אותי, באופן בלתי נמנע, אבל זה לא קרה. היא צעדה ישירות אל הבר והתיישבה. היא זרקה את ההינומה הארוכה והלבנה שהיא גררה מאחוריה על הרצפה. ג'ו הסתכל עליה בעיניים פעורות כשהיא התיישבה, אבל הוא ידע שלא כדאי לו להעיר לה. היא דיברה אליו והוא מילא כוס בקרח ונוזל שקוף. לא יכולתי לראות מה זה היה – וודקה, כנראה – והעביר אותו אליה בתנועה חלקה על פני הדלפק. אצבעותיה לפתו את הכוס כשהיא הרימה אותה וכמעט רוקנה את כולה בלגימה אחת. היא אפילו לא נרתעה.

נדרש ממני מאמץ כדי להסיט ממנה את המבט, אבל הייתי צריך שנייה. וחוץ מזה, כנראה הייתי האדם האחרון שהיא רצתה לראות. מעצם נוכחותה של הוודקה, שמלת הכלה והעובדה שהחתן לא היה בנמצא, התחלתי לקבל את הרושם שבכלל לא הייתה חתונה.

ואולי הייתה חתונה, והיא הייתה גרועה?

אבל מה אם לא הייתה חתונה?

הבטתי אל הידיים שלי שנחו על השולחן. הן התחילו לרעוד ואגרפתי אותן כדי שיפסיקו.

מסך הטלפון שלי נדלק על השולחן ומייד הרמתי את המכשיר. ראיתי הודעה מטדי, ועוד שנכנסו אחריה. היא אף פעם לא יכלה לשלוח רק הודעה אחת. תמיד חשבתי עליה כמו על עוד אחות; עכשיו כשאימא שלי ואבא שלה היו ביחד, זה היה נכון מתמיד.

טדי: ראסטי פאקינג טאקר.

טדי: יהיה לנו הרבה על מה לדבר מאוחר יותר

טדי: משהו דרמטי קרה

טדי: אתה בדווילז בוט?

טדי: יכול להיות שאישה יפהפייה בשמלה לבנה ויקרה מאוד הופיעה שם? אנחנו לא מצליחים למצוא אותה.

שיט. קאם ברחה מהחתונה. אבל למה היא באה לפה? שלחתי לטדי תשובה מהירה.

דאסטי: היא פה.

טדי: גאס בדרך.

טדי: אל תפלוש לחלל הפרטי שלה.

טדי: היה לה יום קשה.

טדי: (אבל יש לי כל כך הרבה לספר לך)

דאסטי: לא דיברתי איתה. היא לא ראתה אותי.

מה היא הייתה עושה אילו ראתה אותי? בורחת לכיוון הנגדי? היא הייתה ממש טובה בלהתחמק ממני בשנה האחרונה, מאז שחזרתי הביתה, ובעיירה כמו מדולארק, ממש היה צריך להתאמץ כדי להתחמק מאנשים.

המחשבות שלי הבזיקו בחזרה לרגע שבו ראיתי אותה לפני שנה – בפעם הראשונה מזה שנים. אמי, טדי, אדה וקאם היו בערב בנות. הפרעתי להן באמצע ומצאתי אותה שם.

והיא לבשה את טישירט המרגריטוויל שלי. נתתי לה אותו בקיץ אחרי סיום הלימודים בתיכון. החולצה הייתה בחלק האחורי של הטנדר שלי אחרי שהלכנו לשחות וקאם הייתה צריכה משהו ללבוש. שכחתי ממנה לגמרי עד שראיתי את קאם לובשת אותה באותו ערב. המחזה הכניס לי רעיונות לראש – על משמעות החזרה שלי הביתה. ואז הורדתי את המבט וראיתי את האבן הענקית שנצצה לה על האצבע.

תקוות: התנפצו.

שיהיה. הכול היה בסדר. אני הייתי בסדר. זה היה מטופש לחשוב שהבחורה שאהבתי תהיה האישה שחיכתה לי – ידעתי את זה, אבל הידיעה לא עזרה לשכך את הכאב.

דלת הבר נפתחה לרווחה כעבור זמן מה. הפעם, שלושה גברים נכנסו למקום. ווס וגאס ריידר ולוק ברוקס.

גאס קרא אל קאם והיא מייד הרימה את הראש לכיוונו. היא נראתה כאילו תפסו אותה עושה משהו שאסור היה לה לעשות, וזה נראה לי הגיוני כשראיתי את בקבוק הוודקה שהיא אחזה באחת מידיה. חייכתי.

היא עשתה את דרכה בתוך הבר בזמן שגאס ניסה לעצור אותה. היא מעדה על השמלה כמה פעמים אבל הגיעה אל חדר השירותים וטרקה מאחוריה את הדלת.

ברוקס הרים את המבט והעביר אותו על הבר. כשראה אותי, הוא נפנה להגיד משהו לגאס ואז עשה את דרכו אל המקום שישבתי בו. "הי, גבר," הוא אמר והחווה לעברי בסנטרו. ברוקס נראה טוב בזוג מכנסיים שחורים מחויטים וחולצת כפתורים לבנה.

"הי," אמרתי. קולי נשבר קצת – איזה יופי. "מה קורה שם?" הצבעתי על דלת השירותים, שווס וגאס דפקו עליה. ניסיתי להתנהג באדישות אבל ידעתי שרוב הסיכויים שנכשלתי.

ברוקס נד בראשו. "החתן לא הגיע." הפה שלי נפער. הרגשתי את האוזניים שלי מתחממות בתגובה לדבריו.

"ברצינות?" שאלתי. מי לעזאזל מברז מחתונה עם מישהי כמוה? איזה אידיוט דפוק, חשבתי – זאת באמת פשלה בקנה מידה עצום. "ברצינות," ברוקס אמר. "נראה לי שאפשר להגיד בביטחון שהחתונה מבוטלת." הלב שלי כמו בעט בתוך כלוב הצלעות. "גאס ואמוס טיפלו כמעט בהכול, אבל ההורים של קאם הם זוג טיפוסים." כבר ידעתי את זה. רתרפורד וליליאן היו גרועים – מאז ומתמיד. והם כנראה תמיד יהיו גרועים.

"איפה ריילי?"

"עם טדי ואמי. השארנו אותה איתן כי זאת הייתה הדרך היחידה לוודא שהן לא יצודו את גרהאם וישכרו לו את השיניים." והן היו עושות את זה. אמי וטדי לא היו זוג שכדאי להסתבך איתו – במיוחד כשהייתה להן מטרה משותפת. אם הן היו מחליטות להרוס למישהו את החיים, הן היו משלימות את המטרה עד ליום המחרת. "שיט," נאנחת.

"שיט." ברוקס הנהן. העפתי שוב מבט בדלת השירותים. גאס עדיין דפק עליה אבל ווס עשה את דרכו אלינו.

"אני לא חושב שהיא יוצאת משם," הוא אמר.

"היא לא," אמרתי. קאם הייתה עקשנית והיא לא אהבה להיות במרכז העניינים. היא העדיפה את השוליים. האופן שבו אנשים עמדו להתלכד סביבה עכשיו כנראה תעורר בה אי־נוחות – אף על פי שהגיע לה לקבל את התמיכה הזאת. אבל זה לא ישנה שום דבר. קאם תעדיף להיעלם.

היא כנראה לא תצא מהשירותים עד שהבר יתרוקן מאנשים, עד שהוא יהיה ריק ממש.

"אני יודע איך להוציא אותה משם," אמרתי לברוקס. "אבל אנחנו חייבים לפנות את המקום. היא לא תצא כשכל האנשים האלה נמצאים פה. אנחנו יכולים לעשות את זה?"

ברוקס הנהן וקרא אל ווס וגאס, שהתחילו לצעוד לכיווננו. "לדאסטי יש רעיון," הוא אמר כשהם התקרבו.

גאס צמצמם לעברי את עיניו – המגן התמיד. גאס ריידר היה איש טוב. הערצתי אותו בתור ילד ועדיין רחשתי לו כבוד, יותר משהיה לו מושג. "מה התוכנית שלך?"

"היא לא רוצה להתמודד עם כל האנשים שנמצאים פה," אמרתי. "והיא ממש לא רוצה לראות אתכם." הרוח יצאה לווס מהמפרשים בתגובה.

"אבל היא תרצה לראות אותך?" גאס שאל ושילב את זרועותיו. "רוב הסיכויים שלא," אמרתי. "אבל אני היחיד מארבעתנו שלא היה ב... אה, בחתונה." גמגמתי את המילה, אבל קיוויתי שהם לא שמו לב.

"למה זה משנה משהו?" גאס שאל.

"זה פשוט משנה." משכתי בכתפיים. כי מבחינת קאם, זה אומר שאני היחיד שלא חזה במבוכה שלה. היא הייתה אישה גאה – לא בקטע רע. פשוט היה לה אכפת ממה שאנשים חשבו עליה – היא רצתה להיות מושלמת. האשמתי את אימא שלה בזה.

"לדעתי כדאי שניתן לדאסטי לנסות," ווס אמר.
"גם לדעתי," ברוקס הצטרף.
"אתה אומר את זה כי אכפת לך מקאם או כי אתה רוצה שהיא תצא
מהשירותים שלך?" גאס שאל ונעץ בו מבט מרוגז.
"גם וגם." ברוקס משך בכתפיים.
גאס משך את כתפיו לאחור ולמטה. "בסדר," הוא אמר והצביע
עליי. "אבל תשמור את הידיים שלך לעצמך."
גלגלתי עיניים. הוא וטדי באמת היו הזוג המושלם, הא? "קאם
ידידה שלי," אמרתי. טוב, היא הייתה ידידה שלי פעם. עכשיו כבר
לא ידעתי מה היינו. אולי אחרי שנוציא את כולם מ'דווילז בוט', אוכל
לגלות.

פרק 3

קאס

לפני חמש־עשרה שנים

בית הספר התיכון מדולארק כבר היה המקום האהוב עליי, והגעתי לפה רק לפני כמה שעות. זה היה היום הראשון שלי - היום הראשון שלי פה, היום הראשון שלי בבית ספר ציבורי אחרי שנים בבתי ספר פרטיים - והפעם הראשונה שראיתי בן עם נזם באף. יכולתי לראות אותו - ממש מקרוב - כי התנגשתי בו כשיצאתי מהמשרד הראשי. והספרים שלי ומערכת השעות היו מפוזרים עכשיו על הרצפה.

נפלא.

"זהירות," הוא אמר. הידיים שלו אחזו בזרועותיי, שהיו מכוסות בקרדיגן כחול כהה.

"אני - אני מצטערת," גמגמתי לפני שהרמתי מבט אל החומה האנושית שהרגע התנגשתי בה. עיניים אפורות הסתכלו עליי מלמעלה. הו.

"כלום לא קרה," הוא אמר בחיוך שובב. "אני רגיל שבנות זורקות את עצמן עליי." הרגשתי חיוך עולה בזוויות פי, אבל לא ידעתי איך להגיב, אז לא אמרתי כלום. במקום, הסתכלתי על חפציי המפוזרים.

כשהתכופפתי לאסוף אותם, גם הבן עם העיניים האפורות

התכופף. "תני לי לעזור," הוא אמר ואני שתקתי. בזמן שהוא התחיל לאסוף ניירות וספרים, הסתכלתי עליו מקרוב. רעמת שיער בלונדיני שאימא שלי הייתה מתלוננת על האורך שלה, אבל מצאה חן בעיניי. נראה לי.

הייתה לו לסת חדה וגומה בסנטר וגבות שתאמו את האזורים הכהים יותר בשיער שלו. מבטי נעצר בנזם הכסוף שניקב את הנחיר שלו. כנראה בהיתי בו שנייה אחת יותר מדי כי הוא אמר, "אהבת?" והצביע על האף שלו באחת מידיו - השנייה הייתה מלאה בספרים שלי. אני לא הרמתי שום דבר. דעתי הייתה מוסחת, כנראה. "הפסדתי בהתערבות עם החבר שלי ווס לפני כמה חודשים, אבל כבר התרגלתי לזה."

הוא כל הזמן דיבר אליי ואני נשארתי בשקט. לא ידעתי מה להגיד. אהבתי את הנזם? כן. רציתי להגיד לו את זה? בשום פנים ואופן לא. שמתי גם לב לקעקוע על הזרוע שלו. לא הצלחתי להבין מה זה ולא רציתי שהוא יתפוס אותי בוהה בו שוב. לבני שבע-עשרה בכלל היה מותר לעשות קעקועים? זה היה חוקי? "את חדשה פה, נכון?" הוא שאל. הפעם הנהנתי. הוא קם כשהספרים והניירות שלי באחת מידיו, ואני קמתי איתו. מערכת השעות שלי נחה בראש הערמה וצפיתי בו קורא בה. "קמיל אשווד," הוא קרא בקול. "שם טוב." רציתי לשאול מה השם שלו, אבל הלשון המטופשת שלי עדיין לא תפקדה. "את יודעת איפה את לומדת כימיה?"

"איך אתה יודע שאני לומדת כימיה?" שאלתי. "היא מדברת," הוא אמר בחיוך עקמומי. הרגשתי סומק מתגנב במעלה צווארי. לא הייתי ביישנית במיוחד. זאת אומרת, גם לא הייתי קשקשנית, אבל בדרך כלל ידעתי איך להגיב לשאלות. אבל הוא פשוט היה כל כך... יפה. הרגשתי מאוימת. "זה מופיע במערכת השעות שלך, קמיל."

משהו בדרך שהוא הזיז את הפה שלו כשדיבר העסיק את תשומת ליבי - האופן שבו תמיד נשאר רווח קטן בין השיניים

העליונות והתחתונות שלו לא משנה מה הוא אמר - היה בזה משהו די מהפנט.

"נכון," אמרתי.

"אז," הוא אמר כשהחזיר לי את הספרים ומערכת השעות,

"את יודעת לאן את צריכה ללכת?"

הנהנתי אליו קלות והסתובבתי בכיוון ההפוך.

"זה בצד השני, קמיל," הוא קרא אליי. לעזאזל. הפנים שלי

התלהטו כשהסתובבתי ועברתי לידו שוב. כשעשיתי את זה הוא

הושיט לי יד ואמר, "קוראים לי דאסטי, דרך אגב."

המשכתי ללכת.

פרק 4

קאס

שנאתי ואהבתי את הקלות שבה אחזתי את ידו של דאסטי ויצאתי איתו בריצה מה'דווילז בוט' – אל מגרש החניה המאובק כששמלת הכלה שלי מתעופפת ומרשרשת מאחוריי. בחוץ היה קר נורא, אבל לא ממש שמתי לב.

כשדאסטי הסתכל לאחור, עליי, כשרצנו אל הפורד ברונקו שלו, היה לו חיוך עקמומי על הפנים שהזכיר לי כל כך את הנער שהכרתי פעם, את הגעגועים שהציפו אותי כשהרשיתי לעצמי לחשוב עליו.

סילקתי את המחשבה מהראש כשהתקרבנו אל הטנדר שלו. הוא פתח לי את הדלת ושאל, "את בטוחה?" לא הייתי בטוחה. אבל במקום לענות, אחזתי בחלק הקדמי של הדלת והרמתי את עצמי אל הקבינה – בדיוק כמו שעשיתי מיליון פעמים בעבר. דאסטי עזר לי לאסוף את השמלה שלי, מוודא שכולה בתוך הטנדר. "בלי להעליב, אבל השמלה הזאת פאקינג מגוחכת," הוא אמר.

"אני יודעת," אמרתי בנשימה שהפכה לצחוק. אחרי שהוא סגר את הדלת, הוא ניגש אל צד הנהג וקפץ פנימה. "יש לך העדפה כלשהי?" הוא שאל כשהברונקו התעוררה לחיים בשאגה.

נענעתי בראש. "פשוט סע."

הוא שלח אליי את אותו חיוך עקמומי שוב ולא יכולתי שלא לחייך אליו בחזרה. הרגשתי את דפיקות הלב שלי באוזניים; יכולתי להרגיש את הדם זורם לי בעורקים. כל הגוף שלי התעורר לחיים, כאילו קודם הוא היה בתרדמת.

הוא יצא לדרך והדליק את הרדיו. קולו של זמר הקאנטרי צ'רלי ריץ' בקע מהרמקולים. לא דיברנו, אבל זאת לא הייתה שתיקה מביכה. בדרך כלל, כשהכול מסביבי היה שקט, הרגשתי כאילו הראש שלי רועש. היה לי רעש בראש כל אותו היום. אבל עכשיו, הוא היה שקט באופן מבורך. הסתכלתי שוב על דאסטי – כף יד אחת שלו הייתה תלויה מעל ההגה והשנייה תופפה בקצב המוזיקה – ואז השענתי את הראש על זוגית החלון הקרירה והסתכלתי על וימינג חולפת על פנינו.

"אש, דאסטי אמר בשקט כעבור זמן מה. הרמתי את הראש מהחלון, מרגישה קצת מבלבלת. הנוף מסביבי כבר לא זו – חנינו במקום כלשהו. "נרדמת. את מרגישה בסדר?"

"כן, אמרתי בישנוניות. "איפה אנחנו."

"חשבתי שתצצי להחליף בגדים," הוא אמר. "אנחנו בתחנת דלק בערך שעה מחוץ למדולארק."

"בגדים מתחנת דלק?" שאלתי וקימרתי אליו גבה. אבל לא נשמעתי משכנעת במיוחד, מפני שהשמלה התחילה לדקור אותי בכל המקומות הלא נכונים.

הוא הסתכל עליי, משועשע. "אני מצטער. אין פה הרבה סניפים של נורדסטרום."

נאנחתי ופתחתי את הדלת. החצאית הנפוחה של השמלה התחילה להישפך מתוך הטנדר. אלוהים, הדבר הזה היה גדול וצעקני ונורא. אימא שלי בחרה את השמלה – היא בחרה כל פרט ופרט ביום הזה. את הכנסייה (לא הסגנון שלי), את סידורי הפרחים (היקרים), את האוכל (אני שונאת דגים), את המוזיקה (משעממת), וכמובן, את החתן – כלומר, אני בחרתי אותו, בעיקרון, אבל ההורים שלי השפיעו על הבחירה. חשבתי שאם אינשא למישהו מהמעגל החברתי שלהם, אזכה באישור שלהם. העובדה שהייתי הבת שלהם

לא זיכתה אותי באישורם, אבל חשבתי שגרהאם רולינס ישיג לי אותו.

תרפורד אשווד (או פורד, כפי חבריו – ואני לא הייתי אחת מהם) היה היורש של הבנק הישן והגדול ביותר ממערב לנהר מיזורי. הסבים שלו – שבאו ממשפחה שצברה את ההון שלה כבר לפני דורות רבים, כמו משפחת ואנדריבילט ומשפחת רוטשילד – הגיעו למערב בתקופת הבהלה לזהב והקימו את בנק בייסין. אם גרת במערב והיה לך כסף של ממש, היית לקוח של בייסין.

ואז שרמן רולינס נכנס לתמונה, הבעלים של 'רולינס ושות' – אחת מקרנות הגידור הגדולות ביותר במדינה – ואבא של גרהאם. כן, הגרהאם ההוא. זה שנשט אותי בחופה לפני כמה שעות כי הוא "לא יכול לעשות את זה".

סילקתי את כל המחשבות על המשפחה שלי ועל גרהאם ועל החתונה ההרוסה מהראש. לא עכשיו.

אחרי שיצאתי מהטנדר ועמדתי על הקרקע, התכוונתי להרים את השמלה כדי שהיא לא תתלכלך, אבל אז נזכרתי שאני לא צועדת לעבר המזוכה. עמדתי להיכנס אל תחנת דלק אקראית ליד כביש מהיר בווימינג, שנראתה בערך באותו הגיל של ההרים שהקיפו אותה.

שמטתי את השמלה והנחתי לה להיגרר על הבוץ, שלוליות השלג והחצץ כשהלכתי. כלומר, כשמעדתי. לנעלי העקב שאימא שלי בחרה להתאים לשמלה הזאת היו עקבי סיכה, כנראה עלו כמו מכונית וממש לא הקלו עליי את המסע.

תחנת הדלק הייתה קטנה. היא נראתה כאילו צבעו אותה בירוק מנטה לפני כמה עשורים. בחוץ היו שלטים בכתב יד על בשר משומר ביתי וסיגריות בחמישה דולרים. היו שם רק שתי משאבות דלק ולא הייתי משוכנעת שהן עובדות.

דאסטי צעד לידי – לא קרוב מדי, לא רחוק מדי. שתיקה שוב נתלתה בינינו, אבל הפעם, לא הייתה שם מוזיקה שתמלא את החסר – רק עשר שנים של חלל וזמן. טוב שהייתי מומחית בהדחקת הרגשות

שלי, אחרת כובד הרגע הזה – כל רגע או זיכרון שהיו קשורים לדאסטי – היה מוחץ אותי.

פעמון צלצל מעל לדלת הרעועה כשדאסטי פתח אותה בשבילי. גבר בגיל העמידה שעמד מאחורי דלפק התשלום העיף בנו מבט חטוף, ואז מייד הרים אותו שוב ונעץ אותו בנו – בי, בשמלת הכלה שלי, ובדאסטי שהיה לבוש בבגדים רגילים – מכנסי ג'ינס דהויים, טישירט שחורה שהשוליים שלה נגזרו קצת, מספיק כדי לספק לי הצצה בבטן שלו בכל פעם שהוא זז, מגפי בוקרים שחורים, ז'קט עור שחור. העפתי בו מבט בדיוק כשהוא העביר יד בגלים הבלונדיניים שלו. ומייד הסטתי אותו.

"הי, סטן", דאסטי אמר. מאיפה הוא הכיר את האיש הזה? היינו רחוקים מהעירה.

"יש לך משהו לספר לי, ילד?" סטן האמור ענה לו. הוא עדיין בחן אותי ואת שמלת הכלה שלי.

דאסטי צחק קלות. "לא, אבל אתה עדיין מוכר טישירטים?"

סטן הנהן והניד חדות בסנטר. "מאחור."

"תודה, גבר. אם יש לך טעמים חדשים של בשר משומר תשאיר לי אותם פה," דאסטי אמר כשהניח את ידו על הגב התחתון שלי והוביל אותי בעדינות עמוק יותר לתוך המקום.

אל תחשבי על זה.

ברגע שצעדנו בכיוון הנכון, היד שלו זזה. מייד התגעגעתי למגע המנחם, ואולי פשוט התגעגעתי למגע היד שלו – בדיוק כמו שהתגעגעתי אליו בעשור האחרון.

אני לא חושבת על זה.

בפינה האחורית של החנות היו שני מתלי בגדים – אחד מהם מחובר בפינה בנייר דבק – מלאים בטישירטים לא תואמים. ליד, מעל לקופסת קרטון, היו מכנסי טרנינג ומכנסונים מקופלים.

התחלתי לעבור על הטישירטים התלויים. היו שם הרבה תמונות של חיות בר, כמה חולצות גטריות של ויומינג, אחת עם הכלאה בין ארנבת לאנטילופה, ו...

"אם תבחרי את החולצה הזאת," הוא אמר על החולצה הירוקה כהה שבדיוק הסתכלתי עליה והוריד אותה מהמתלה, "אנחנו נהיה מתואמים."

"תראה לי את הפסגות שלך?" שאלתי, קוראת את הטקסט הלבן על החולצה, וחיוך איים להתפשט על פניי.

הוא החזיר לי חיוך. "רק אם תראי לי את שלך."
"בחלומות שלך, דאסטי טאקר," אמרתי בגלגול עיניים, מנסה לכבוש צחקוק. הוא תמיד ידע איך להצחיק אותי, אפילו כשלא רציתי לצחוק.

הוא שלח לי קריצה מוגזמת. "אין לך מושג, אש."
"תפסיק לפלרטט איתי כשאני עדיין בשמלת כלה." רק דאסטי היה מסוגל לגרום לי להרגיש כל כך נוח עד שיכולתי לצחוק על משהו שעדיין לא אמור להיות אפילו קצת מצחיק.

"אז כדאי שנוציא אותך ממנה."
נשפתי ברוגז מעושה. "אתה מגוחך," אמרתי ורחפתי את החולצה אל זרועותיו. "תחזיק אותה בשבילי. אני צריכה למצוא מכנסיים."
"באמת?"

"באמת, דאסטי," אמרתי. "או שאתה רוצה שאני אקרא לך בשם הרשמי שלך?" עיניו האפורות נפערו והוא חיך, כאילו הוא היה מאושר שאני משחקת איתו במשחק הזה.
"את לא תעזי," הוא אמר.

"נסה אותי, טאק," עניתי לו, והכינתי התגלגל על הלשון שלי בקלילות בפעם הראשונה מאז שהוא חזר הביתה בשנה שעברה. עיניו נצצו.

הוא לקח ממני את החולצה ואני צעדתי קדימה אל ערמות המכנסיים המקופלים ברישול. היו שם רק מכנסי טרנינג עם שרוך. הצבעים שיכולתי לבחור מביניהם היו אפור, כחול כהה או ורוד עז.
בחרתי בכחול הכהה עם לוגו סוס הפרא של אוניברסיטת ויומינג על האגן. העברתי מבט על שאר הבגדים – מחפשת סוטשירט או ז'קט או משהו, אבל הדבר היחיד שמצאתי היה ז'קט קטן במיוחד שנראה כאילו הוא יתאים לריילי.

"יש לי מעיל ומגפיים רזרביים בטנדר," דאסטי אמר, כאילו קרא את מחשבותיי. "השירותים ממש מחוץ לדלת האחורית" – הוא הצביע לעבר מסדרון משמאלנו – "אבל אנחנו צריכים לקחת את המפתח מסטן."

להחליף בגדים בשירותים של תחנת דלק באמצע שום מקום נראה לי כמו צעד קיצוני מדי. "אני יכולה להחליף בגדים בטנדר שלך?" הוא הסתכל על הרצפה ולפתע נראה ביישן. "אה... בטח," הוא אמר. ראיתי את הגרגרת שלו עולה ויורדת והלחיים שלי התלהטו. "מצוין," אמרתי במהירות. החלל הזה פתאום נראה לי קטן מדי בשביל שנינו, אז התחלתי לצעוד בחזרה אל קדמת החנות. מעדתי על אחד מלוחות הרצפה הלא שווים. מזווית העין ראיתי את דאסטי שולח לעברי את זרועותיו, אבל הזדקפתי לפני שהוא הספיק לגעת בי שוב. כשהגענו אל הדלפק, הנחתי את המכנסיים שלי ליד הקופה ודאסטי שם את החולצה שלי לידם, לצד שלושה בקבוקי מים שהוא כנראה אסף בדרך. היו שם גם שקיות פלסטיק שקופות עם בשר משומר.

"יש פה דבש וחלפניו, סוכר חום ובורבון, ומלפפון חמוץ ושמיר," סטן אמר והצביע על כל שקית לפני שהוא עבר על שאר הפריטים שלנו. בשר משומר בטעם מלפפון חמוץ ושמיר? נשמע לי טוב. "ארבעים ושניים דולר ושבעים ושלוש אגורות. אתם צריכים שקית?" "אין צורך," דאסטי אמר. הוא הוציא את הארנק מהכיס האחורי שלו והניח שלושה שטרות של עשרים על הדלפק. "תודה, סטן. אני מעריך את זה." חיכיתי שנייה שסטן ייתן לדאסטי את העודף, אבל דאסטי כבר אסף את הפריטים וחיכה שאוביל את הדרך אל הדלת. "נתראה, דאסטי ו..." הוא הסתכל עליי וחיכה שאומר לו את שמי. "קאם," אמרתי בחיוך.

"דאסטי וקאם." הוא בחן את טעם השמות שלנו בפיו, ואני בחנתי את הטעם שלהם במחשבותיי. שכחתי כמה... קלילים הם נשמעו ביחד. "תודה שביקרתם אצלנו."

"וסטן, אני אחזור בהקדם האפשרי ונטפל בעץ שנפל פה מקדימה, טוב?"

"אני מעריך את זה, ילד, סטן ענה ודאסטי הנהן אליו לפני שיצאנו מהמקום.

"אתה בא לפה הרבה?" שאלתי.

"פעם בחודש, כנראה." הוא משך בכתפיים. "סטן איש טוב – תחנת הדלק שייכת למשפחה שלו כבר כמה דורות." כשהגענו אל הברונקו, דאסטי נשען על הצד ושילב את זרועותיו. "הוא פרש לפני כמה שנים, למען האמת, והבן שלו השתלט על העסק, אבל הבן שלו נפטר לפני שנה אז הוא נאלץ לחזור. הוא היחיד שנשאר במשפחה שלו."

"אה, אמרתי. לא ציפיתי לכל המידע הזה, אבל אני מניחה שהייתי צריכה. דאסטי אהב אנשים. הוא היה מסוגל לשוחח עם כל אחד. "קשה לו לנהל את המקום הזה, אז אני עוזר לו כשאני יכול." "מה יקרה לו כשהוא ימות?" שאלתי.

דאסטי משך בכתפיים בעצב. "מקומות כאלה – מקומות נסתרים ומיושנים – בדרך כלל מתים עם האנשים שאוהבים אותם." הוא אמר, כאילו הוא כבר ראה דברים כאלה קורים. "זה... מדכא," אמרתי.

"כדאי שנהנה מהם כל עוד אנחנו יכולים, הא?" אהבתי את החיוך הזה. את החיוך השוכב והממזרי שלו. הנהנתי. "אני אתניע את הרכב ואדליק את החימום, ואז אפנה לך את חדר ההלבשה." "תודה," אמרתי, כשקלטתי עד כמה קפאתי. נכנסתי למושב הנוסע בדיוק כשהמנוע של הברונקו התעורר בשאגה. אלוהים, הדבר הזה היה כל כך קולני.

"אני אביא לך את המגפיים והמעיל מהחלק האחורי."

הוא פתח את דלת צד הנהג ובדיוק עמד לצאת כשאמרתי, "רגע." לא יכולתי להאמין שעמדתי לבקש ממנו את זה, אבל לא יכולתי לעשות את זה בעצמי. גב השמלה היה גבוה מדי. "אתה יכול..." השתתקתי וגמגמתי קצת. "אתה יכול, אממ, לפתוח לי את הרוכסן?" לא הסתכלתי עליו אבל שמעתי אותו בולע רוק. "אתה יודע מה," אמרתי. "לא משנה, אני אסדר." אף על פי

שידעתי שלא אצליח לעשות את זה. שלושה אנשים היו צריכים להכניס אותי לשמלה הזאת, אז הייתי צריכה לפחות עוד מישהו שיוציא אותי ממנה.

"זה בסדר, קאם," הוא אמר. הקול שלו היה מתוח. "זאת רק שמלה."

רק שמלה. בטח. אם הייתם אומרים לי לפני עשר שנים שראסטי טאקר יפתח את רוכסן שמלת החתונה שלי, כנראה הייתי אומרת לכם, "דא." בחיים לא הייתי מתארת לעצמי שזאת תהיה שמלת חתונה שלבשתי כדי להתחתן עם גבר אחר שהבריז מהחתונה שלנו. באותה תקופה, העתיד שחזיתי לעצמי היה קשור בעתיד שלו. ועכשיו היינו כמעט זרים. תמיד חשבתי שזה יכאב פחות ככל שהזמן יעבור.

זה לא כאב פחות.

"אוקיי," לחשתי. "תודה." סובבתי אליו את הגב. כשהאצבעות שלו נגעו בסוגר בין השכמות שלי, עורי הצטמרר. הרגשתי אותו אווז בבד משני צידי התופסן כדי לשחרר את הוו מהלולאה. עצמתי את העיניים וסיפרתי לעצמי שעשיתי את זה כי לא רציתי לחשוב על כך שראסטי נוגע בי, אבל האמת היא שהתענגתי על התחושה. האצבעות שלו עברו אל הרוכסן ושמעתי אותו נושם עמוק לפני שהתחיל למשוך אותו למטה – באיטיות מייסרת.

קול בקע מתוך הגרון שלו כשהוא ראה מה לבשתי מתחת לשמלה – מחוך תכלת מתחרה. זה היה הדבר היחיד שבחרתי בעצמי היום. חשבתי שאם אוכל לקבל את ההחלטה האחת הזאת, לפחות, אולי ארגיש יותר בטוחה בעצמי כשאצטר במעבר ואתחתן עם גבר שלא אהבתי. ועכשיו הרגשתי כמו טיפשה.

שמלת החתונה שלי התחילה להתרופף מסביב לצלעות ולמותניים כשדאסטי פתח את הרוכסן, עד שהוא עצר. אחת הכתפיות נשמטה מהכתף שלי.

"ה-הוא פתוח," דאסטי אמר. קולו השקט רעד. "תדפקי על החלון כשתסיימי ואני אביא את המגפיים והמעיל מאחור."

"תודה." לא הייתה טיפה של אוויר בתוך הטנדר שלו ושוב יכולתי לשמוע את הלמות הלב שלי באוזניי. פתאום, הרגשתי אחד ממפרקי האצבעות שלו נגרר במעלה עמוד השדרה שלי ועוצר בעורף. רציתי להסתובב אליו, לראות את הפנים שלו, אבל לא עשיתי את זה. נשארתי במקום והמשכתי לעצום את העיניים.

הרגשתי את הנשימות שלו על העורף שלי, אז הוא כנראה רכן לעברי, ולפני שהספקתי להיכנע ולתת לראש שלי להישמט לאחור על הכתף שלו, הוא אמר, "אני מצטער," יצא מהמכונית וסגר את דלת צד הנהג.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן